

a zneklidňoval čímsi nevysvětlitelným. Za jeho stěží zvládnutým nadšeným klasicismem, za tou zdánlivě chladnou elegancí se skrývalo nezachytitelné mrazení hrůzy. Tento styl byl příliš horký, příliš ostře pointovaný, plný nečekaných příchutí. Jakási kapka neznámého jedu vkápnutá do žil tohoto slohu činila jeho krev temnou, výbušnou a nebezpečnou.

Vnitřně dezorientován, zachvívaje se protichůdnými pocity, obcházel jsem po špičkách průčelí vily a plašil na schůdkách spící ještěrky.

Kolem vyschlého, kulatého bazénu byla země rozpukaná sluncem a ještě holá. Tu a tam vyrazila ze štěrbiny trocha horlivé, fanatické zeleně. Vyrval jsem hrstku tohoto býlí a schoval ji do skicáku. Celý jsem se trásl vzrušením. Nad bazénem stál vzduch, šedý, nesmírně průzračný a třpytivý, vlnící se horkem. Barometr na blízkém sloupu ukazoval katastrofální pokles. Kolem dokola leželo ticho. V bezvětrí se nepohnula ani větévka. Vila spala se spuštěnými žaluziemi a svítila křídovou bělí v nekonečné mrtvotě šedého vzduchu. Náhle jako by tato nehybnost dosáhla kritického bodu, vzduch se rozechvěl barevným kvasem a rozpadl se na pestré vločky a mihotavý třepot.

Byli to obrovští, těžcí motýli, pár vedle páru zaujatí milostnou hrou. Mrzácký, chvějivý třepot se chvíli držel v mrtvém vzduchu. Motýli se střídavě o píd' předháněli a znovu v letu spojovali, rozkládající v ztemnělém vzduchu celý karetní vějíř barevných zátřpytů. Anebo to byl jenom rychlý rozklad vybuchlé aury, fata morgána vzduchu plného hašise a rozmarů? Udeřil jsem čapkou

a těžký plyšový motýl třepetající křídly spadl na zem. Zvedl jsem ho a schoval. Další důkaz.

XXIV

Uhádl jsem tajemství toho slohu. Linie této architektury ve své dotěravé hovornosti tak dlouho opakovaly stejnou nesrozumitelnou větu, až jsem pochopil tu zrádnou šifru, to přimhouřené oko, tu lechtivou mystifikaci. Byla to opravdu příliš průhledná maškaráda. V těch nepřirozených a pohyblivých liniích s přemrštěnou elegancí byla jakási příliš ostrá paprika, jakýsi přebytek horké pikanterie, bylo tu cosi rtuťovitého, nadšeného, příliš nápadně gestikulujícího – jedním slovem cosi barevného, koloniálního, blýskajícího očima . . . Ano, tento sloh měl u dna cosi neslýchaně odpuzujícího – byl prostopášný, vyumělkovaný, tropický a neslýchaně cynický . . .

XXV

Nepotřebuji vysvětlovat, jak mnou tento objev otrásl. Vzdálené linie se přibližují a spojují, nečekaně se kupí hlášení i podobnosti. Pln pobouření svěřil jsem Rudolfovi svůj objev. Ukázalo se, že ho to příliš nevzrušuje. Dokonce se na mne mrzutě obořil a vyčítal mi, že přeháním a vymýšlím si. Stále častěji mi vytýká chvastounství, úmyslné lhaní. Jestliže jsem choval k němu, jakožto k vlastníku známek, nějaký cit, pak jeho závistivé, neskrývanou hořkostí pře-